

Een week zonder opa

Tom en Mila hebben een oppas.
Hij heet opa Bak.
Al is hij niet echt hun opa. Maar zo noemen ze hem.
Want hij lijkt een beetje op een opa.
Dat komt vooral door zijn grijze baard.
Toch is opa heel fit.
Hij voetbalt met Tom. En hij helpt Mila.
Ze zwaait graag aan de ringen.
Maar deze week hoeven ze niet naar opa.
Deze week is mama thuis na schooltijd.
Eerst vinden Tom en Mila dat best fijn.
Ze gaan kleren kopen.
En ook nieuwe schoenen.
Maar mama kan niet voetballen.
Koekjes bakt ze ook niet vaak.
En papa is meestal laat thuis.

‘Ik mis opa,’ zegt Tom op een middag.
‘Zullen we even bij hem langs gaan?’
Mila knikt. ‘Goed plan.’

Ze rennen naar het huis van opa Bak.

Tom drukt op de bel.

Binnen blijft het stil. Daarom drukt hij nog een keer.

TRING!!!

Opeens vliegt de voordeur open.

‘Zeg, wat moet dat?’ Voor hen staat opa.

Zijn stem klinkt nors.

‘Waarom bellen jullie zo hard. Is er brand?’

Tom schudt zijn hoofd. ‘Nee, dat niet. We wilden...’

‘Geen brand? Laat me dan met rust,’ snauwt opa.

‘Ik ben druk bezig.’

Mila gluurt de gang in. 'Zijn de konijnen soms ontsnapt?' vraagt ze.
Want dat is eerder gebeurd.
'Konijnen?' Opa kijkt haar verbaasd aan.
'Zijn die hier?'
'Haha. Wat een leuke grap,' zegt Mila.
Maar opa lacht niet. 'Ik moet snel door,' zegt hij.
De voordeur valt dicht.

